

teatre lliure

© Atra Bilis

la casa de la fuerza

creació i direcció **Angélica Liddell**

Atra Bilis

RADICALS LLIURE 2011

Teatre Lliure Montjuïc – 19 de febrer / RADICALS LLIURE 2011

La casa de la fuerza

creació i direcció **Angélica Liddell**

Atra Bilis

intèrprets

Cynthia Aguirre / Júlia Benavente / Perla Bonilla / Getsemaní de San Marcos / Lola Jiménez / Angélica Liddell / María Sánchez / campió de *Strongman* d'Espanya **Juan Carlos Heredia** (substitut **Santiago González**) / **ATS Marta Expósito / Paul de Nut** violoncel / **Orquesta Solís** mariatxis

vestuari **Josep Font i Angélica Liddell** / il·luminació **Carlos Marquerie** / so **Felix Magalhanes**

ajudant d'il·luminació **Felix Garma i Rafael Echéveretz** / regidora **Carmen Menager** / maquinistes **Ernesto Ruiz i Renald San Miguel** / assistent de producció **Mamen Adeva** / producció executiva **Gumersindo Puche**

i els equips del **Teatre Lliure**

agraïments **La Porta**

coproducció **Teatro de la Laboral, Comunidad de Madrid, laquinandi s.l., Centro Párraga i Festival de Otoño de la Comunidad de Madrid**

amb la col·laboració d'**Entrepiernas Producciones** (Mèxic)

espectacle en castellà

durada de l'espectacle:

primera part **1h.** / pausa **15'** / segona part **2h.** / pausa **25'** / tercera part **1h.**

horari a les 20h.

preu 25€

Cinc hores de teatre a la casa de la soledat, amb set actrius, un violoncel·lista, una orquestra de mariatxis, el campió de Strongman d'Espanya i un ATS. Allà on es compensa l'excés de sentiments amb l'esforç físic.

Èxit del Festival de Otoño de Madrid 2009 i del Festival d'Avinyó 2010.

Estrena a Catalunya.

"Cinc hores treballades fins a l'exasperació per unes ganes furioses d'entendre per què tot va tan malament."

Brigitte Salino, **Le Monde**

"Ella és un monstre escènic: modula la veu de dalt a baix, mou els braços, desvia el coll com ens imaginem que es feia a la tragèdia grega, expressa amb la cara i les mans; i és autora de la paraula."

Eduardo Haro Tecglen, **El País**

El 2 d'octubre del 2008, data del meu aniversari, em trobava malament, estava fotuda pel pas del temps i ja era plenament conscient que havia perdut tot allò que estimava o havia estimat. Estava espantada, furiosa i trista. Pràcticament havia deixat de llegir i d'escriure. El mateix dia, el 2 d'octubre, em vaig apuntar a un gimnàs, el lloc de la força i de la resistència, buscant alguna mena de contradicció o de bàlsam. I allà va començar *La casa de la fuerza*.

Vaig descobrir que l'extenuació física m'ajudava a suportar la derrota espiritual. M'esgotava. Eren exercicis de preparació per a la soledat. Eren exercicis de *nosentiments* per aniquilar l'excés de sentiments. Però lentament la soledat es va imposar violentament a la força, i a partir de llavors la baralla entre la soledat i la força va ser salvatge. De manera que em va permetre aprofundir en la fragilitat, la imperfecció, la debilitat i la vulnerabilitat. Les coses superficials (la força, el sexe, les ferides, tot allò públic) de seguida es va convertir en una manera de revelar les convulsions del que és espantosament profund. Les coses superficials indicaven les secretes.

Un dia que estava escrivint a la filmo, l'autoengany de les tres germanes de Txékhov em va ressonar com una hòstia sideral. "*S'ha de treballar*", deia Irina "*S'ha de treballar*". Treballar es revelava com una forma d'aniquilació. D'altra banda, el segon viatge a Mèxic va ser definitiu. Efectivament, fins i tot el comentari més banal acaba culminant en acció. De la mateixa manera que els acudits de jueus culminen en Auschwitz, les rutines del menyspreu envers la dona culminen en el feminicidi. La humiliació quotidiana culmina en les mortes de Ciudad Juárez, Chihuahua, i en unes lleis deteriorades per la misogínia.

Potser *La casa de la fuerza* és l'obra amb què he intentat buscar amb més frenesí un sentit a la vida, havia de sortir del recoi de túnel. La vida, aquest lloc on no deixarem més rastre que el d'una eruga esclafada en un camí, i tot i així l'amor fracassa, la intel·ligència fracassa i ens destruïm els uns als altres per covardia, i humiliem i som humiliats fins al final.

Angélica Liddell

Angélica Liddell (Figueres, 1966). És llicenciada en Psicologia i en Art dramàtic. La seva obra està formada per narrativa, poesia i accions, a més de textos teatrals, tretze del quals ja han estat estrenats a Espanya, Brasil, Colòmbia, Bolívia, Portugal, França, Alemanya, Xile i la República Txeca. Dirigeix la companyia Atra Bilis Teatro des del 1993, amb la qual ha estrenat *La falsa suicida* (2000), *El matrimonio Palavrakis* (2001), *Once upon a time in west Asphixia* (2002), *Hysteria Passio* (2003), *Y los peces salieron a combatir contra los hombres* (2003), *Y cómo no se pudo Blancanieves* (2005), *El año de Ricardo* (2005), *Boxeo para células y planetas* (2006), *Perro muerto en tintorería: los fuertes* (2007), *La desobediencia* (2008) y *Anfaegtelse* (2008), entre d'altres. Liddell ha guanyat nombrosos premis, com ara el Premio de Dramaturgia Innovadora Casa de América 2003 per *Nubila Wahlheim*; el Premi SGAE de Teatre 2004 per *Mi relación con la comida*; el Premio Ojo Crítico Segundo Milenio 2005 en reconeixement de la seva trajectòria; Premio Notodo del Público al Millor Espectacle 2007 per *Perro muerto en tintorería: los fuertes*; Accèssit al Premio Lope de Vega 2007 per *Belgrado*; y Premio Valle-Inclán 2008 per *El año de Ricardo*. Ha estat present al cicle Radicals Lliure en dues ocasions, amb *El año de Ricardo* i *Te haré invencible con mi derrota. La casa de la fuerza* es va estrenar el 2008 al Teatro de La Laboral de Gijón.

més informació:

www.angelicaliddell.com

la crítica ha dit...

“[La casa de la fuerza] és una de les sorpreses, un espectacle revelació d’aquesta edició d’Avinyó, en el qual la performance avança el teatre i el cos guia el cap. En aquest cas, el cos serveix de vàlvula d’escapament de la impossibilitat d’estimar que travessa el principi de la representació. (...) Cinc hores no es poden resumir. Sapigueu que estan habitades per Les tres germanes de Txékhov, l’omnipresència de Glenn Gould i pel Cum Dederit del Nisi Dominus de Vivaldi, i també pels ambients càlids dels mariatxis.”

Brigitte Salino (Le Monde)

“Angélica Liddell té alguna cosa de penitent i de ploranera antiga. I podem veure La casa de la fuerza com una cerimònia a les mortes, un ritual curiosament orquestrat per carregar la dissort del món, una manera de reobrir les ferides abans de tornar-les a tancar eventualment.”

René Solis (Libération)

“Angélica Liddell desafia el temps, l’espai, les lleis de la gravetat. Podríem pensar que es malmena el cos en una provocació estudiada, però això seria fer-li un judici fals. Perquè la violència és a les paraules, als actes perpetrats fora de l’escenari per homes marcats per la bestialitat. El teatre de Liddell cura les llagues obertes de les nostres germanes de Ciudad Juárez, província de Chihuahua, raptades, violades, assassinades i llançades als abocadors de la ciutat. I és trasbalsador.”

Marie-José Sirach (L’Humanité)

“Impressiona el poder de la paraula com fa estremir la profunditat i l’estètica dramàtica d’algunes escenes També sorprèn el monòleg del segon acte, quan Angélica Liddell s’ofereix nua. Nua de tramoia. De roba. De pudor. De fre. (...) No hi ha moralitat ni esperança en el miserere de Liddell, però La casa de la fuerza sí provoca un estat de suggestió, d’estremiment i de silenci.”

Rubén Amóm (El Mundo)

“Angélica Liddell és primer una tequil·lera ardent, gairebé una adolescent retardada que, com Agripina de Brétecher, està convençuda de la infinitat del seu patiment, de la impossibilitat de tornar a ser estimada. “S’ha de treballar”. Angélica Liddell és una treballadora.”

Denis Bonneville (La Marseillaise)

“Sagnades per curar el cor, cossos tenallats per revelar els estigmes de les cicatrius morals, crits de dolor, la composició és d’una bellesa que talla l’alè d’emoció. L’escriptura densa d’Angélica Liddell és sorprenent per la violència i la coherència.”

Delphine Michelangeli (**La Dauphine Vaucluse**)

“Unint el dolor amb la bellesa, fent-los germanes i bessones, com ella mateixa és la germana i la bessona dels seus companys d’escenari, la petita Angélica Liddell ens ha obligat a pensar-hi. Hi ha esmerçat els nervis en viu. Cadascú descobrint, a través d’aquest espectacle, la seva pròpia Casa de la fuerza, l’espai de la seva pròpia violència.”

Daniel Conrod (**Télerama**)

